

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2015. gada 16. jūlijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Tiesu iestāžu sadarbība civillietās — Regula (EK) Nr. 44/2001 — Nolēmumu atzīšana un izpilde — Atteikuma pamati — Valsts, kurā atzīšana prasīta, sabiedriskās kārtības pārkāpums — Citas dalībvalsts tiesas nolēmums, kas ir pretrunā Savienības tiesībām preču zīmju jomā — Direktīva 2004/48/EK — Intelektuālā īpašuma tiesību ievērošana — Tiesas izdevumi

Lieta C-681/13

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2013. gada 20. decembrī un kas Tiesā reģistrēts 2013. gada 23. decembrī, tiesvedībā

Diageo Brands BV

pret

Simiramida-04 EOOD.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Tizzano [*A. Tizzano*], tiesneši S. Rodins [*S. Rodin*], E. Levits, M. Bergere [*M. Berger*] (referente) un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

ģenerālvokāts M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 9. decembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Diageo Brands BV* vārdā – *F. Vermeulen, C. Gielen* un *A. Verschuur, advocaten*,
- *Simiramida-04 EOOD* vārdā – *S. Todorova Zhelyazkova, advokat*, kā arī *M. Gerritsen* un *A. Gieske, advocaten*,
- Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *J. Kemper, pārstāvji*,
- Latvijas valdības vārdā – *I. Kalniņš* un *I. Ņesterova, pārstāvji*,
- Eiropas Komisijas vārdā – *A.-M. Rouchaud-Joët* un *G. Wils, pārstāvji*,

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2015. gada 3. marta tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā jāinterpretē Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2001, L 12, 1. lpp., labojums – OV 2011, L 81, 14. lpp.) 34. panta 1. punkts un Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/48/EK par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu (OV L 157, 45. lpp.) 14. pants.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Diageo Brands BV* (turpmāk tekstā – “*Diageo Brands*”) un *Simiramida-04 EOOD* (turpmāk tekstā – “*Simiramida*”) par pēdējās minētās sabiedrības celto prasību atlīdzināt zaudējumus, kas tai esot radušies saistībā ar tai nosūtītajām precēm pēc *Diageo Brands* lūguma uzlikto arestu.

Atbilstošās tiesību normas

Regula Nr. 44/2001

- 3 Saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 preambulas 16. apsvērumu “savstarpēja uzticēšanās tiesvedībai [Eiropas Savienībā] pamato spriedumus, kas pieņemti kādā dalībvalstī un ko atzīst automatiski, bez vajadzības veikt kādu procedūru, izņemot strīdus gadījumus”.
- 4 Regulas Nr. 44/2001 III nodaļā “Atzīšana un izpilde” ir trīs iedaļas. Tās 1. iedaļa “Atzīšana” tostarp ietver šīs regulas 33., 34. un 36. pantu.
- 5 Regulas Nr. 44/2001 33. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Dalībvalstī pieņemtu spriedumu bez kādas īpašas procedūras atzīst pārējās dalībvalstīs.”

- 6 Atbilstoši šīs regulas 34. pantam:

“Spriedumu neatzīst:

- 1) ja šāda atzīšana ir acīmredzami pretrunā tās dalībvalsts sabiedriskajai kārtībai, kurā prasa atzīšanu; [..].”

- 7 Minētās regulas 36. pantā ir noteikts:

“Ārvalstīs pieņemti spriedumi nekādos apstākļos nav pārskatāmi pēc būtības.”

Direktīva 89/104/EEK

- 8 Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmā direktīva 89/104/EEK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 1989, L 40, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar 1992. gada 2. maija Līgumu par Eiropas Ekonomikas zonu (OV 1994, L 1, 3. lpp.; turpmāk tekstā – “Direktīva 89/104”),

tika atcelta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 22. oktobra Direktīvu 2008/95/EK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (Kodificēta versija) (OV L 299, 25. lpp.). Tomēr, ņemot vērā faktu rašanās datumu, pamatlietā joprojām ir piemērojama Direktīva 89/104.

9 Minētās direktīvas 5. pantā bija paredzēts:

“1. Reģistrētā preču zīme piešķir īpašniekam šajā ziņā ekskluzīvas tiesības. Īpašniekam ir tiesības atturēt visas trešās personas, kas nav saņēmušas viņa piekrišanu, lietot komercdarbībā:

a) jebkuru apzīmējumu, kas ir identisks preču zīmei attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kuri ir identiski tiem, attiecībā uz ko ir reģistrēta preču zīme;

[..]

3. Saskaņā ar šī panta 1. un 2. punktu cita starpā var aizliegt šādas darbības:

a) apzīmējuma piestiprināšanu precēm vai to iepakojumam;

b) preču piedāvāšanu vai to laišanu tirgū, vai uzkrājumu veidošanu šiem nolūkiem, izmantojot šo apzīmējumu, vai pakalpojumu piedāvāšanu vai sniegšanu ar šo apzīmējumu nosaukumu;

c) preču importu vai eksportu, izmantojot šo apzīmējumu;

[..].”

10 Direktīvas 89/104 7. panta “Preču zīmes piešķirto tiesību izmantošana [izsmelšana]” 1. punktā bija paredzēts:

“Preču zīme nedod īpašniekam tiesības aizliegt tās lietošanu attiecībā uz precēm, ko laidis [Eiropas Ekonomikas zonas] līgumslēdzējas puses tirgū, izmantojot šo preču zīmi, īpašnieks vai kas laistas [šajā] tirgū ar īpašnieka piekrišanu.”

Direktīva 2004/48

11 Direktīvas 2004/48 preambulas 10. apsvērumā ir norādīts, ka tās mērķis ir tuvināt dalībvalstu tiesību aktus, “lai iekšējā tirgū nodrošinātu augstu, līdzvērtīgu un viendabīgu aizsardzības līmeni”.

12 Šīs pašas direktīvas preambulas 22. apsvērumā ir precizēts, ka to pasākumu starpā, kas jāpiedāvā dalībvalstīm, “ļoti svarīgi ir arī paredzēt pagaidu pasākumus pārkāpumu tūlītējai izbeigšanai, negaidot lēmumu par lietas būtību [..] un nodrošinot vajadzīgās garantijas to izmaksu un kaitējuma segšanai, kas atbildētājam rodas nepamatotas prasības dēļ”.

13 Atbilstoši Direktīvas 2004/48 1. pantam tā attiecas uz “pasākumiem, kārtību un aizsardzības līdzekļiem, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu [ievērošanu]”, un jāprecizē, ka saskaņā ar šo pašu pantu termins “intelektuālā īpašuma tiesības” ietver “rūpnieciskā īpašuma tiesības”.

14 Minētās direktīvas 2. panta 1. punktā ir norādīts, ka tajā paredzētos pasākumus, kārtību un aizsardzības līdzekļus “piemēro visiem intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumiem, kas paredzēti Kopienas un/vai attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos”.

- 15 Saskaņā ar šīs direktīvas 3. panta 2. punktā noteikto dalībvalstu veicamajiem pasākumiem, kārtībai un aizsardzības līdzekļiem, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu intelektuālā īpašuma tiesību ievērošanu, ir jābūt “efektīvi[em], proporcionāli[em] un preventīvi[em] un tos piemēro tā, lai izvairītos no šķēršļu radīšanas likumīgai tirdzniecībai un nodrošinātu, ka tos neizmanto ļaunprātīgi”.
- 16 No šī viedokļa raugoties, Direktīvas 2004/48 7. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstīm ir jānodrošina, ka kompetentās tiesu iestādes, ievērojot zināmus nosacījumus, var “piemēro[t] ātrus un efektīvus pagaidu pasākumus, lai saglabātu attiecīgos pierādījumus attiecībā uz iespējamo pārkāpumu”. Šajā pašā tiesību normā ir precizēts, ka šie pasākumi var ietvert “[strīdīgo] preču [faktisku] arestu”. Saskaņā ar šīs direktīvas 9. panta 1. punkta b) apakšpunktu dalībvalstīm ir jānodrošina, ka tiesu iestādes pēc prasītāja lūguma var “dot rīkojumu arestēt vai nogādāt atpakaļ preces, ar kurām, iespējams, pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības”. Šīs direktīvas 7. panta 4. punktā un 9. panta 7. punktā ir paredzēts, ka, “ja vēlāk konstatē, ka intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpuma vai pārkāpuma drauda nav bijis”, tiesu iestādes ir pilnvarotas “pēc atbildētāja pieprasījuma likt prasītājam sniegt atbildētājam atbilstošu kompensāciju par minēto pasākumu radīto kaitējumu”.
- 17 Attiecībā uz tiesas izdevumiem šīs pašas direktīvas 14. pantā ir noteikts:
- “Dalībvalstis paredz, ka pieņemamus un samērīgus tiesu izdevumus un citas izmaksas, kas radušās lietā uzvarējušajai pusei, parasti sedz zaudējušī puse, ja vien tas nav pretrunā ar taisnīguma principiem.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 18 *Diageo Brands*, kuras juridiskā adrese ir Amsterdamā (Nīderlande), pieder preču zīme “Johnny Walker”. Tā pārdod šīs preču zīmes viskiju Bulgārijā ar vietējā ekskluzīvā importētāja starpniecību.
- 19 *Simiramida*, kas reģistrēta Varnā (Bulgārija), nodarbojas ar alkoholisko dzērienu tirdzniecību.
- 20 2007. gada 31. decembrī Varnas ostā no Gruzijas pienāca *Simiramida* adresēts kontainers ar 12 096 preču zīmes “Johnny Walker” viskija pudelēm.
- 21 Uzskatot, ka šīs pudeļu partijas importēšana Bulgārijā bez tās atļaujas veido tai piederošās preču zīmes pārkāpumu, *Diageo Brands* lūdza un saņēma *Sofiyski gradski sad* (Sofijas pilsētas tiesa, Bulgārija) ar 2008. gada 12. marta rīkojumu sniegto atļauju uzlikt arestu šai viskija partijai.
- 22 2008. gada 9. maijā, pamatojoties uz *Simiramida* apelācijas sūdzību, *Sofiyski apelativen sad* (Sofijas Apelācijas tiesa) šo rīkojumu atcēla.
- 23 Ar 2008. gada 30. decembra un 2009. gada 24. marta nolēmumiem *Varhoven kasatsionen sad* (Augstākā kasācijas tiesa) procesuālu trūkumu dēļ noraidīja *Diageo Brands* kasācijas sūdzību.
- 24 Viskija partijai pēc *Diageo Brands* pieteikuma uzliktais arests tika atcelts 2009. gada 9. aprīlī.
- 25 Tiesvedībā par lietas būtību, kuru *Diageo Brands* uzsāka pret *Simiramida* par tai piederošās preču zīmes pārkāpumu, *Sofiyski gradski sad* ar 2010. gada 11. janvāra nolēmumu *Diageo Brands* prasījumus noraidīja. Šī tiesa nosprieda, ka no *Varhoven kasatsionen sad* 2009. gada 15. jūnija interpretējošā nolēmuma izriet, ka tādu preču imports Bulgārijā, kuras ar attiecīgās preču zīmes īpašnieka atļauju ir laistas apgrozībā ārpus Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ), nav ar šo preču zīmi piešķirto tiesību pārkāpums. *Sofiyski gradski sad* uzskatīja, ka saskaņā ar Bulgārijas tiesu varas tiesībām šis interpretējošais nolēmums tai ir saistošs.
- 26 *Diageo Brands* neizmantoja nekādus tiesību aizsardzības līdzekļus pret *Sofiyski gradski sad* 2010. gada 11. janvāra nolēmumu, un tas ir ieguvis likumīgu spēku.

- 27 Pamatlietā *Simiramida* ir cēlusi Nīderlandes tiesās prasību piespriest *Diageo Brands* izmaksāt tai zaudējumu, kas tās ieskatā esot radušies pēc *Diageo Brands* lūguma uzliktā aresta dēļ, atlīdzību, kuru tā novērtē vairāk nekā 10 miljonu euro apmērā. *Simiramida* savu prasību pamato ar *Sofiyski gradski sad* 2010. gada 11. janvāra nolēmumu, ciktāl tajā ir konstatēts minētā aresta prettiesiskums. Aizstāvībai *Diageo Brands* apgalvo, ka Nīderlandē šis nolēmums nevar tikt atzīts tāpēc, ka tas ir acīmredzami pretrunā Nīderlandes sabiedriskajai kārtībai Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punkta izpratnē. *Sofiyski gradski sad* minētajā nolēmumā esot pieļāvuši acīmredzamu kļūdu Eiropas Savienības tiesību piemērošanā, balstoties uz *Varhoven kasatsionen sad* 2009. gada 15. jūnija interpretējošo nolēmumu, kurā esot pieļautas kļūdas pēc būtības un kurš turklāt ticis pieņemts, nepildot šis pēdējās tiesas pienākumu uzdot prejudiciālu jautājumu saskaņā ar LESD 267. pantu.
- 28 Ar 2011. gada 2. marta nolēmumu *Rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa) atbalstīja *Diageo Brands* argumentāciju un noraidīja *Simiramida* prasību.
- 29 Izskatījusi *Simiramida* apelācijas sūdzību, *Gerechthof te Amsterdam* (Amsterdamas Apelācijas tiesa) ar 2012. gada 5. jūnija nolēmumu grozīja *Rechtbank Amsterdam* nolēmumu un nosprieda, ka *Sofiyski gradski sad* 2010. gada 11. janvāra nolēmums Nīderlandē ir jāatzīst, tomēr neizlēma prasību atlīdzināt zaudējumus.
- 30 Šajos apstākļos *Hoge Raad der Nederlanden* (Augstākā tiesa), kurā *Diageo Brands* iesniedza kasācijas sūdzību par *Gerechthof te Amsterdam* nolēmumu, nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šis atteikuma pamats attiecas arī uz gadījumu, kad izcelsmes dalībvalsts tiesas nolēmums ir acīmredzamā pretrunā Savienības tiesībām un šī tiesa to apzinājās?
- 2) a) Vai Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas, ka lietas dalībnieks, kurš atsauca uz Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punktā minēto atteikuma pamatu, nav izmantojis nevienu nolēmuma izcelsmes dalībvalstī pieejamo tiesību aizsardzības līdzekli, liedz tam derīgi atsaukties uz šo atteikuma pamatu?
- 2) b) Ja atbilde uz otrā jautājuma a) punktu ir apstiprinoša, vai tā būtu citāda, ja tiesību aizsardzības līdzekļu izmantošana nolēmuma izcelsmes dalībvalstī būtu bijusi bezjēdzīga, jo jāpieņem, ka tā nebūtu izraisījusi citādu nolēmumu?
- 3) Vai Direktīvas 2004/48 14. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka šī norma attiecas arī uz lietas dalībnieku tiesas izdevumiem kādā dalībvalstī sakarā ar prasību atlīdzināt zaudējumus, ja prasība un aizstāvība attiecas uz apgalvoto atbildētājas atbildību par tās uzlikto arestu un paziņojumiem, kurus tā veica savu preču zīmes tiesību īstenošanai citā dalībvalstī, un ja šajā ziņā rodas jautājums par pēdējās minētās dalībvalsts tiesas nolēmuma atzīšanu pirmajā minētajā dalībvalstī?”

Par pieteikumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu

- 31 Kad pēc ģenerāladvokāta secinājumu sniegšanas 2015. gada 3. martā tika pabeigta tiesvedības mutvārdu daļa, ar 2015. gada 6. marta vēstuli, kas Tiesas kancelejā iesniegta 2015. gada 20. martā, *Diageo Brands* lūdza atkārtoti sākt šo mutvārdu daļu.
- 32 Sava pieteikuma pamatošanai *Diageo Brands* norādīja, pirmkārt, ka savu secinājumu 27. un nākamajos punktos ģenerāladvokāts esot apšaubījis to premisu pareizību, uz kurām *Hoge Raad der Nederlanden* ir balstījusi savu lēmumu uzdot prejudiciālus jautājumus, proti, no vienas puses, ka no *Varhoven kasatsionen sad* 2009. gada 15. jūnija interpretējošā nolēmuma, kas apstiprināts ar otro 2012. gada

26. aprīļa nolēmumu, kā arī no *Sofiyski gradski sad* nolēmuma izriet acīmredzams un apzināts Savienības tiesību pamatprincipa pārkāpums un, no otras puses, ka *Diageo Brands* nebija jēgas izmantot tiesību aizsardzības līdzekli, vērstoties *Varhoven kasatsionen sad*. *Diageo Brands* ieskatā, ja Tiesa būtu uzskatījusi, ka par šo premisu pareizību vēl varētu notikt debātes starp lietas dalībniekiem, tām būtu jāatbilst sacīkstes pamatprincipa prasībām, kas noteiktas Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. pantā, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā.

- 33 Otrkārt, *Diageo Brands* norādīja, ka tai neesot bijis iespējas sniegt apsvērumus par dažiem dokumentiem, ko Eiropas Komisija iesniegusi tiesas sēdē.
- 34 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar tās Reglamenta 83. pantu Tiesa jebkurā brīdī, uzklaušījusi ģenerālvokātu, var izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu, it īpaši, ja tā uzskata, ka tā nav pietiekami informēta, vai ja kāds lietas dalībnieks pēc šīs daļas pabeigšanas iesniedz ziņas par jaunu faktu, kam var būt izšķiroša ietekme uz Tiesas nolēmumu, vai arī ja lieta ir jāizskata, pamatojoties uz argumentu, kuru lietas dalībnieki vai Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantā minētās ieinteresētās personas nav apspriedušas (skat. spriedumu Komisija/*Parker Hannifin Manufacturing* un *Parker-Hannifin*, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 35 Šajā gadījumā Tiesa pēc ģenerālvokāta uzklaušīšanas uzskata, ka tā ir pietiekami informēta, lai taisītu spriedumu, un ka lieta nav jāizskata, pamatojoties uz argumentiem, kurus lietas dalībnieki nebūtu apsprieduši. Proti, *Diageo Brands* norādītās premisas, kas ir iesniedzējtiesas argumentācijas pamatā, ir tikušas minētas un apspriestas sacīkstes procesā tiesas sēdes laikā.
- 36 Attiecībā uz Komisijas tiesas sēdē iesniegtajiem dokumentiem ir jākonstatē, ka tie nav tikuši reģistrēti un neietilpst lietas materiālos.
- 37 Turklāt jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 252. panta otro daļu ģenerālvokāta pienākums ir, ievērojot pilnīgu objektivitāti un neatkarību, atklātā tiesas sēdē izteikt pamatotus secinājumus par lietām, kurās atbilstoši Tiesas statūtiem ir vajadzīga ģenerālvokāta iesaistīšanās. Tomēr Tiesai nav saistoši nedz ģenerālvokāta secinājumi, nedz šo secinājumu pamatojums (skat. spriedumu Komisija/*Parker Hannifin Manufacturing* un *Parker-Hannifin*, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 38 Līdz ar to pieteikums par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu ir jānoraida.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo un otro jautājumu

- 39 Ar šiem jautājumiem, kas būtu jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai apstākļi, ka dalībvalsts tiesas nolēmums ir acīmredzami pretrunā Savienības tiesībām un ir pieņemts, pārkāpjot procesuāla rakstura garantijas, būtu atzīstams par atzīšanas atteikuma pamatu atbilstoši Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punktam. Tāpat iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai šādā kontekstā dalībvalsts, kurā atzīšana prasīta, tiesai ir jāņem vērā, ka persona, kura iebilst pret šo atzīšanu, nav izmantojusi izcelsmes valsts tiesību aktos paredzētos tiesību aizsardzības līdzekļus.

Ievada apsvērumi

- 40 Vispirms ir jāatgādina, ka ar savstarpējas uzticēšanās starp dalībvalstīm principu, kam Savienības tiesībās ir fundamentāla nozīme, ir noteikts – tostarp attiecībā uz brīvības, drošības un tiesiskuma telpu – pienākums katrai no šīm valstīm uzskatīt, izņemot ārkārtas apstākļus, ka visas pārējās dalībvalstis ievēro Savienības tiesības, it īpaši šajās tiesībās atzītās pamattiesības (šajā ziņā skat. atzinumu 2/13, EU:C:2014:2454, 191. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi no Regulas Nr. 44/2001 preambulas 16. apsvēruma izriet, ka tajā paredzētā atzišanas un izpildes režīma pamatā ir tieši savstarpēja uzticēšanās tiesvedībai Savienībā. Šāda uzticēšanās tostarp nozīmē, ka vienā dalībvalstī pieņemtie tiesu nolēmumi būtu automātiski jāatzīst citā dalībvalstī (skat. spriedumu *flyLAL-Lithuanian Airlines*, C-302/13, EU:C:2014:2319, 45. punkts).
- 41 Šajā sistēmā Regulas Nr. 44/2001 34. pants, kurā ir izklāstīti pamati, kādi var tikt izvirzīti pret nolēmuma atzīšanu, ir jāinterpretē šauri, jo tas ir šķērslis viena no minētās regulas pamatmērķiem sasniegšanai. Konkrētāk, saistībā ar atsaukšanos uz šīs regulas 34. panta 1. punktā ietverto sabiedriskās kārtības klauzulu šāda atsaukšanās ir pieļaujama tikai izņēmuma gadījumos (skat. spriedumu *Apostolides*, C-420/07, EU:C:2009:271, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 42 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, lai arī dalībvalstis, pamatojoties uz Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punktā ietverto atrunu, principā ir tiesīgas atbilstoši savas valsts koncepcijai brīvi noteikt savas sabiedriskās kārtības prasības, minētā jēdziena robežas tomēr ir šīs regulas interpretācijas jautājums. Tādējādi, lai arī Tiesai nav jādefinē dalībvalsts sabiedriskās kārtības jēdziena saturs, tomēr tai ir jāpārbauda robežas, kādās dalībvalsts tiesas drīkst atsaukties uz minēto jēdzienu, lai atteiktos atzīt citā dalībvalstī pieņemtu nolēmumu (skat. spriedumu *flyLAL-Lithuanian Airlines*, C-302/13, EU:C:2014:2319, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 43 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, liedzot citā dalībvalstī pieņemta nolēmuma pārskatīšanu pēc būtības, Regulas Nr. 44/2001 36. pantā ir aizliegts valsts, kurā atzīšana prasīta, tiesai atteikties atzīt šo nolēmumu vienīgi tādēļ, ka pastāv atšķirība starp izcelsmes valsts tiesas piemēroto tiesību normu un tiesību normu, kuru būtu piemērojusi tās valsts tiesa, kurā atzīšana prasīta, ja šī tiesa būtu izskatījusi minēto lietu. Tāpat tās valsts tiesa, kurā atzīšana prasīta, nav tiesīga pārskatīt izcelsmes valsts tiesas izdarīto tiesisko vai faktisko apstākļu vērtējumu pareizību (skat. spriedumu *flyLAL-Lithuanian Airlines*, C-302/13, EU:C:2014:2319, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 44 Atsaukšanās uz sabiedriskās kārtības klauzulu, kas ietverta Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punktā, ir pieļaujama tikai tad, ja citā dalībvalstī pieņemta nolēmuma atzīšana būtu nepieļaujama pretrunā valsts, kurā atzīšana prasīta, tiesību sistēmai, jo tādējādi tiktu aizskarts kāds no pamatprincipiem. Lai ievērotu aizliegumu pēc būtības pārskatīt jebkādu citā dalībvalstī pieņemtu nolēmumu, šādam aizskārumam ir jābūt acīmredzamam tādas tiesību normas pārkāpumam, kura tiek uzskatīta par būtisku tās valsts tiesību sistēmā, kurā atzīšana prasīta, vai arī tādu tiesību pārkāpumam, kuras šajā tiesību sistēmā ir atzītas par pamattiesībām (skat. spriedumu *flyLAL-Lithuanian Airlines*, C-302/13, EU:C:2014:2319, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 45 Šo apsvērumu gaismā ir jāpārbauda, vai iesniedzējtiesas norādītie apstākļi var liecināt par to, ka *Sofijski gradski sad* 2010. gada 11. janvāra nolēmuma atzīšana ir acīmredzams Nīderlandes sabiedriskās kārtības pārkāpums Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punkta izpratnē.
- 46 Šie apstākļi attiecas uz vienas materiālo tiesību normas pārkāpumu minētajā nolēmumā, kā arī uz procesuāla rakstura garantiju pārkāpumu procedūrā, kuras iznākumā pieņemts minētais nolēmums.

Par Direktīvas 89/104 5. pantā ietvertās materiālo tiesību normas pārkāpumu

- 47 Pamatlietā iesniedzējtiesa balstās uz premisu, ka, savā 2010. gada 11. janvāra nolēmumā nospriežot, ka tādu preču imports Bulgārijā, kuras ar attiecīgās preču zīmes īpašnieka atļauju ir laistas apgrozībā ārpus EEZ, nav ar šo preču zīmi piešķirto tiesību pārkāpums, *Sofiyski gradski sad* acīmredzami kļūdaini esot piemērojusi Direktīvas 89/104 5. panta 3. punktu.
- 48 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka apstākļi, ka izcelsmes valsts tiesas pieļautā acīmredzamā kļūda attiecas, kā tas ir pamatlietā aplūkotajā gadījumā, uz Savienības tiesību normu, nevis valsts tiesību normu, nemaina nosacījumus, ar kādiem varētu atsaukties uz sabiedriskās kārtības klauzulu Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punkta izpratnē. Proti, valsts tiesai ar vienādu efektivitāti ir jānodrošina gan valsts tiesību sistēmā, gan Savienības tiesību sistēmā noteikto tiesību aizsardzība (šajā ziņā skat. spriedumu *Renault*, C-38/98, EU:C:2000:225, 32. punkts).
- 49 Turpinājumā ir jāatgādina, ka valsts, kurā atzišana prasīta, tiesa, lai neapdraudētu Regulas Nr. 44/2001 mērķi, nedrīkst atteikties atzīt citā dalībvalstī pieņemtu nolēmumu tikai tādēļ, ka tā uzskata, ka šajā nolēmumā valsts vai Savienības tiesības ir tikušas nepareizi piemērotas. Gluži pretēji, ir jāuzskata, ka šādos gadījumos katrā dalībvalstī izveidotā tiesību aizsardzības līdzekļu sistēma, kuru papildina LESD 267. pantā paredzētais prejudiciāla nolēmuma tiesvedības mehānisms, sniedz attiecīgajām personām pietiekamas garantijas (šajā ziņā skat. spriedumu *Apostolides*, C-420/07, EU:C:2009:271, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 50 Tātad uz sabiedriskās kārtības klauzulu ir iespējams atsaukties tikai tad, ja minētās kļūdas tiesību piemērošanā rezultātā attiecīgā nolēmuma atzišana valstī, kurā atzišana prasīta, tiktu acīmredzami pārkāpta būtiska tiesību norma Savienības un tātad arī minētās dalībvalsts tiesību sistēmā.
- 51 Taču, kā norādījis ģenerālvokāts savu secinājumu 52. punktā, pamatlietā aplūkotā materiālo tiesību norma, proti, Direktīvas 89/104 5. panta 3. punkts, ir ietverta minimālās saskaņošanas direktīvā, kuras mērķis ir daļēji tuvināt atšķirīgus dalībvalstu tiesību aktus preču zīmju jomā. Lai gan ir taisnība, ka ar minētās direktīvas 5. pantu preču zīmes īpašniekam piešķirto tiesību ievērošana, tāpat kā minētās direktīvas 7. pantā paredzēto normu, kas attiecas uz šo tiesību izsmelšanu, piemērošana, tieši ietekmē iekšējā tirgus darbību, tomēr no tā nevar tikt secināts, ka kļūda šo tiesību normu īstenošanā būtu nepieļaujamā pretrunā Savienības tiesību sistēmai, jo tādējādi tiktu aizskarts kāds no tās pamatprincipiem.
- 52 Tieši pretēji, ir jāsecina, ka ar to apstākli vien, ka valsts, kurā atzišana prasīta, tiesas ieskatā *Sofiyski gradski sad* 2010. gada 11. janvāra nolēmumā esot pieļauta kļūda, pamatlietas apstākļiem piemērojot tādus preču zīmes īpašnieka tiesības reglamentējošus noteikumus, kādi ir paredzēti Direktīvā 89/104, nevar tikt pamatota šī nolēmuma neatzišana valstī, kurā atzišana prasīta, jo nevar tikt uzskatīts, ka ar šo kļūdu tiktu pārkāpta kāda būtiska tiesību norma Savienības un tātad arī valsts, kurā atzišana prasīta, tiesību sistēmā.

Par procesuālo rakstura garantiju pārkāpumu

- 53 Šajā lietā iesniedzējtiesa uzsver, ka kļūdas, kuru tās ieskatā esot pieļāvusi *Sofiyski gradski sad*, pamatā ir *Varhoven kasatsionen sad* 2009. gada 15. jūnija interpretējošais nolēmums, kurā pēdējā minētā tiesa esot sniegusi acīmredzami nepareizu Direktīvas 89/104 5. panta 3. punkta interpretāciju, kas tomēr ir saistoša zemāku instanču tiesām. Iesniedzējtiesa piebilst, ka, visticamāk, *Varhoven kasatsionen sad* nevarēja nezināt par acīmredzamu šīs interpretācijas aplamību, jo vairāki minētās tiesas locekļi, izsakot atšķirīgus viedokļus, ir pauduši savu nepiepriekšēju minētajai interpretācijai.

- 54 Šajā ziņā ir jānorāda, ka tas apstākļi vien, ka, rīkojoties atbilstoši Bulgārijā spēkā esošajām procesuālajām tiesību normām, vairāki *Varhoven kasatsionen sad* locekļi aplūkotajā interpretējošajā nolēmumā ir izteikuši viedokli, kas atšķiras no vairākuma viedokļa, nevar tikt uzskatīts par pierādījumu šī vairākuma tiešam nodomam pārkāpt Savienības tiesības, bet ir jāuzskata, ka tas atspoguļo diskusiju, kas pamatoti var izvērsties saistībā ar kāda sarežģīta tiesību jautājuma izskatīšanu.
- 55 Turklāt ir jāatzīmē, ka savos Tiesai iesniegtajos rakstveida apsvērumos Komisija norāda, ka procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi, kuru tā bija uzsākusi attiecībā uz Bulgārijas Republiku, tā pārbaudīja *Varhoven kasatsionen sad* 2009. gada 15. jūnija un 2012. gada 26. aprīļa interpretējošo nolēmumu atbilstību Savienības tiesībām. Komisija piebilst, ka pēc šī pētījuma tā secināja, ka abi šie nolēmumi atbilst Savienības tiesībām, un izbeidza minēto procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi.
- 56 Šie atšķirīgie vērtējumi, par kuriem Tiesai šīs lietas kontekstā nav jāspriež, vismaz liecina, ka *Varhoven kasatsionen sad* nevar tikt pārņemts, ka tā būtu izdarījusi un būtu likusi zemāku instanču tiesām izdarīt acīmredzamu kādas Savienības tiesību normas pārkāpumu.
- 57 Kā norāda iesniedzējtiesa, *Diageo Brands* vēl apgalvo, ka Bulgārijas tiesas ir pārkāpušas valsts tiesu un Tiesas sadarbības principu, kas *Diageo Brands* skatījumā izpaužas kā pienākums izmantot prejudiciālā nolēmuma tiesvedības mehānismu un kas ir LESD 4. panta 3. punktā paredzētā dalībvalstu lojālas sadarbības principa īpaša izpausme.
- 58 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka *Sofiyski gradski sad*, kas ir pieņēmusi nolēmumu, kura atzišana ir prasīta, ir pirmās instances tiesa, kuras nolēmumus var pārsūdzēt tiesās saskaņā ar valsts tiesībām. Tāpēc saskaņā ar LESD 267. panta otro daļu minētajai tiesai ir iespēja, nevis pienākums lūgt Tiesu lemt par prejudiciālu jautājumu.
- 59 Turpinājumā ir jāatgādina, ka ar LESD 267. pantu izveidotā sistēma, lai nodrošinātu Savienības tiesību vienveidīgu interpretāciju dalībvalstīs, ievieš tiešu sadarbību starp Tiesu un valsts tiesām ar procedūru, kas nav atkarīga ne no kādas lietas dalībnieku iniciatīvas. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu tād ir balstīts uz dialogu starp tiesām, kura uzsākšana ir pilnībā atkarīga no valsts tiesas vērtējuma par šī lūguma iesniegšanas atbilstību un nepieciešamību (spriedums *Kelly*, C-104/10, EU:C:2011:506, 62. un 63. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 60 Līdz ar to, pat ja tiktu pieņemts, ka jautājums par Direktīvas 89/104 5. panta 3. punkta interpretāciju ir ticis izvirzīts tiesvedībā *Sofiyski gradski sad*, minētajai tiesai nebūtu pienākuma uzdot Tiesai šajā ziņā jautājumu.
- 61 Šajā kontekstā ir jāatzīmē, ka atbilstoši Tiesai sniegtajai informācijai *Sofiyski gradski sad* 2010. gada 11. janvāra nolēmums varēja tikt pārsūdzēts apelācijas kārtībā un pēc tam – attiecīgā gadījumā – kasācijas kārtībā *Varhoven kasatsionen sad*.
- 62 No lēmuma par prejudiciālu jautājumu uzdošanu izriet, ka attiecībā uz minēto nolēmumu *Diageo Brands* nav izmantojusi valsts tiesībās paredzētos tiesību aizsardzības līdzekļus. *Diageo Brands* attaisno savu bezdarbību ar to, ka šāda tiesību aizsardzības līdzekļu izmantošana esot bijusi bezjēdzīga, jo tā rezultātā augstākas tiesas nevarētu pieņemt atšķirīgu nolēmumu, un šo apgalvojumu iesniedzējtiesa neuzskata par nepamatotu.
- 63 Šajā ziņā ir jānorāda, kā atgādināts šā sprieduma 40. punktā, ka Regulā Nr. 44/2001 paredzētā atzišanas un izpildes režīma pamatā ir savstarpēja uzticēšanās tiesvedībai Savienībā. Tieši šī dalībvalstu savstarpējā uzticēšanās to tiesību sistēmām un tiesu iestādēm ļauj uzskatīt, ka gadījumā, ja ir tikušas nepareizi piemērotas valsts tiesības vai Savienības tiesības, katrā dalībvalstī izveidotā tiesību aizsardzības līdzekļu sistēma, kuru papildina LESD 267. pantā paredzētais prejudiciāla nolēmuma tiesvedības mehānisms, sniedz attiecīgajām personām pietiekamas garantijas (skat. šā sprieduma 49. punktu).

- 64 Līdz ar to Regula Nr. 44/2001 ir jāinterpretē tādējādi, ka tā balstās uz pamatideju, ka attiecīgajām personām principā ir jāizmanto visi izcelsmes dalībvalsts tiesībās paredzētie tiesību aizsardzības līdzekļi. Kā norādījis ģenerālvokāts savu secinājumu 64. punktā, ja vien nerodas īpaši apstākļi, kuru dēļ ir pārāk sarežģīti vai neiespējami izmantot izcelsmes dalībvalstī pieejamos tiesību aizsardzības līdzekļus, attiecīgajām personām ir jāizmanto visi šajā dalībvalstī pieejamie tiesību aizsardzības līdzekļi, lai jau iepriekš novērstu sabiedriskās kārtības pārkāpumu. Šī norma ir attaisnota vēl jo vairāk gadījumā, ja apgalvotais sabiedriskās kārtības pārkāpums, kā tas ir pamatlietā, izriet no iespējama Savienības tiesību pārkāpuma.
- 65 Runājot par apstākļiem, uz kuriem atsaukusies *Diageo Brands* pamatlietā, lai attaisnotu, ka tā nav izmantojusi tai pieejamos tiesību aizsardzības līdzekļus, ir jānorāda, pirmkārt, ka no lietas materiāliem izriet, ka nevar tikt izslēgts, ka savā 2010. gada 11. janvāra nolēmumā *Sofijski gradski sad* ir nepareizi piemērojusi *Varhoven kasatsionen sad* 2009. gada 15. jūnija interpretējošo nolēmumu. Taču, ja *Diageo Brands* būtu iesniegusi apelācijas sūdzību par minēto nolēmumu, apelācijas tiesa – ja tiktu pieņemts, ka tā ir pieļauta, – būtu varējusi izlabot šādu kļūdu. Katrā ziņā apelācijas tiesai, ja tai būtu šaubas par *Varhoven kasatsionen sad* sniegtā juridiskā vērtējuma pamatotību, būtu bijusi iespēja vērsties Tiesā ar jautājumu par Savienības tiesību interpretāciju, ko skar minētais vērtējums (šajā ziņā skat. spriedumu *Elchinov*, C-173/09, EU:C:2010:581, 27. punkts).
- 66 Otrkārt, ja pēc tam tiktu iesniegta kasācijas sūdzība *Varhoven kasatsionen sad*, tai, ja rastos šaubas par Direktīvas 89/104 interpretāciju, kā valsts tiesai, kuras lēmumi saskaņā ar valsts tiesību aktiem nevar tikt pārsūdzēti, LESD 267. panta trešās daļas izpratnē principā būtu pienākums vērsties Tiesā (šajā ziņā skat. spriedumu *Köbler*, C-224/01, EU:C:2003:513, 35. punkts). Ja minētā tiesa bez atbilstīga pamata nebūtu izpildījusi šo pienākumu, tad iestātos Bulgārijas Republikas atbildība atbilstoši normām, kas šajā ziņā noteiktas Tiesas judikatūrā (spriedums *Köbler*, C-224/01, EU:C:2003:513, 50. un 59. punkts).
- 67 Šajos apstākļos nav secināms ne tas, ka Bulgārijas tiesas acīmredzami būtu pārkāpušas valsts tiesu un Tiesas sadarbības principu, ne arī tas, ka *Diageo Brands* tiktu liegta aizsardzība, kas garantēta ar šajā dalībvalstī izveidoto tiesību aizsardzības līdzekļu sistēmu, kuru papildina LESD 267. pantā paredzētais prejudiciāla nolēmuma tiesvedības mehānisms.
- 68 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz pirmo un otro jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 44/2001 34. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka apstākļi, ka kādā dalībvalstī pieņemts nolēmums ir pretrunā Savienības tiesībām, nav pamats šo nolēmumu neatzīt citā dalībvalstī tādēļ, ka ar to esot pārkāpta šīs pēdējās valsts sabiedriskā kārtība, ja norādītā kļūda tiesību piemērošanā nav atzīstama par acīmredzamu tādas tiesību normas pārkāpumu, kura tiek uzskatīta par būtisku Savienības tiesību sistēmā un tātad arī tās dalībvalsts tiesību sistēmā, kurā atzišana prasīta, vai arī tādu tiesību pārkāpumu, kuras šajās tiesību sistēmās ir atzītas par pamattiesībām. Tas tā nav gadījumā, ja kļūda attiecas uz tādas tiesību normas piemērošanu kā Direktīvas 89/104 5. panta 3. punkts.

Pārbaudot, vai, iespējams, pastāv acīmredzams valsts, kurā atzišana prasīta, sabiedriskās kārtības pārkāpums, šis valsts tiesai ir jāņem vērā, ka, izņemot īpašus apstākļus, kuru dēļ ir pārāk sarežģīti vai neiespējami izmantot izcelsmes dalībvalstī pieejamos tiesību aizsardzības līdzekļus, attiecīgajām personām ir jāizmanto visi šajā dalībvalstī pieejamie tiesību aizsardzības līdzekļi, lai jau iepriekš novērstu šādu pārkāpumu.

Par trešo jautājumu

- 69 Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2004/48 14. pants, saskaņā ar kuru zaudējušajai pusei parasti ir jāsedz izdevumi, kas radušies lietā uzvarējušajai pusei, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ir piemērojams tiesas izdevumiem, kas radušies lietas dalībniekiem saistībā ar kādā dalībvalstī celtu prasību atlīdzināt zaudējumus, kuri nodarīti ar citā dalībvalstī intelektuālā īpašuma

tiesību pārkāpuma novēršanai uzlikto arestu, ja saistībā ar minēto prasību par zaudējumu atlīdzināšanu rodas jautājums par šajā otrajā dalībvalstī pieņemtā nolēmuma, ar kuru konstatēta minētā aresta nepamatotība, atzīšanu.

- 70 Lai sniegtu atbildi uz šo jautājumu, ir jānosaka, vai tiesvedība pamatlietā ietilpst Direktīvas 2004/48 piemērošanas jomā.
- 71 Kā norādīts Direktīvas 2004/48 preambulas 10. apsvērumā, tās mērķis ir attiecībā uz intelektuālā īpašuma tiesību ievērošanas līdzekļiem tuvināt dalībvalstu tiesību aktus, lai iekšējā tirgū nodrošinātu augstu, līdzvērtīgu un viendabīgu intelektuālā īpašuma aizsardzības līmeni.
- 72 Šajā ziņā atbilstoši Direktīvas 2004/48 1. pantam tā attiecas uz visiem pasākumiem, kārtību un aizsardzības līdzekļiem, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu intelektuālā īpašuma tiesību ievērošanu. Šīs direktīvas 2. panta 1. punktā ir precizēts, ka šos pasākumus, kārtību un aizsardzības līdzekļus piemēro visiem minēto tiesību pārkāpumiem, kas paredzēti Savienības un/vai attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos.
- 73 Tiesa ir nospriedusi, ka Direktīvas 2004/48 normu mērķis ir regulēt nevis visus ar intelektuālā īpašuma tiesībām saistītos aspektus, bet tikai tos, kas ir saistīti, pirmkārt, ar šo tiesību ievērošanu un, otrkārt, ar to pārkāpumiem, liekot paredzēt efektīvus tiesību aizsardzības līdzekļus, kuru mērķis ir novērst, pārtraukt vai atlīdzināt ikvienu esošo intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu (skat. spriedumu *ACI Adam BV u.c.*, C-435/12, EU:C:2014:254, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 74 No Direktīvā 2004/48 paredzētajiem pasākumiem, kārtības un aizsardzības līdzekļiem izriet, ka tiesiskos līdzekļus, kas paredzēti, lai nodrošinātu intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzību, papildina ar tiem cieši saistītās prasības par atlīdzināšanu. Piemēram, minētās direktīvas 7. panta 1. punktā un 9. panta 1. punktā ir paredzēti piesardzības un pagaidu pasākumi, kuru mērķis it īpaši ir novērst jebkādas gaidāmas intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumus, tostarp preču, par kurām pastāv aizdomas par šādu tiesību pārkāpšanu, arests, turpretim minētās direktīvas 7. panta 4. punktā un 9. panta 7. punktā ir paredzēti pasākumi, kas ļauj atbildētājam prasīt zaudējumu atlīdzību gadījumā, ja vēlāk tiek konstatēts, ka intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpuma vai pārkāpuma drauda nav bijis. Kā izriet no šīs pašas direktīvas preambulas 22. apsvēruma, šie zaudējumu atlīdzināšanas pasākumi ir garantijas, ko likumdevējs uzskata par nepieciešamām, lai atsvērtu ātrus un efektīvus pagaidu pasākumus, ko tas paredzējis.
- 75 Konkrētajā gadījumā tiesvedība pamatlietā, kuras priekšmets ir to zaudējumu atlīdzināšana, kas nodarīti ar arestu, kuru sākumā dalībvalsts tiesu iestādes uzdevušas, lai novērstu gaidāmo intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, un pēc tam šīs pašas iestādes atcēlušas tādēļ, ka pārkāpuma esamība nebija pierādīta, loģiski izriet no prasības, ko cēlis intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieks nolūkā panākt lēmumu par tūlītēju pasākumu, kas tam ļautu, negaidot nolēmumu par lietas būtību, novērst jebkādu iespējamu tā tiesību pārkāpumu. Šāda prasība par zaudējumu atlīdzību atbilst Direktīvā 2004/48 par labu atbildētājam paredzētajām garantijām, kas atsver pagaidu pasākuma, kas varētu ietekmēt tā intereses, noteikšanu.
- 76 Līdz ar to ir jāuzskata, ka tāda tiesvedība kā pamatlietā ietilpst Direktīvas 2004/48 piemērošanas jomā.
- 77 Attiecībā uz Direktīvas 2004/48 14. pantu Tiesa jau ir nospriedusi, ka šīs tiesību normas mērķis ir pastiprināt intelektuālā īpašuma aizsardzības līmeni, novēršot, ka kāda cietusī persona tiktu atturēta ierosināt tiesvedību, lai aizsargātu savas tiesības (skat. spriedumu *Realchemie Nederland*, C-406/09, EU:C:2011:668, 48. punkts).

- 78 Ņemot vērā šo mērķi, kā arī plašu un vispārīgu Direktīvas 2004/48 14. panta formulējumu, kurā ir atsauce uz “lietā uzvarējušo pusi” un “zaudējušo pusi”, neprecizējot un nenosakot ierobežojumus attiecībā uz tiesvedības, kurā būtu piemērojama tajā ietvertā norma, veidu, ir jāsecina, ka šī tiesību norma ir piemērojama tiesas izdevumiem, kas radušies jebkurā tiesvedībā, kas ietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā.
- 79 Šajā ziņā apstāklim, ka pamatlietā saistībā ar konkrētā aresta pamatotības vai nepamatotības izvērtēšanu ir radies jautājums par citā dalībvalstī pieņemta nolēmuma atzišanu vai neatzišanu, nav nozīmes. Proti, šādam jautājumam ir papildu raksturs un tas negroza strīda priekšmetu.
- 80 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2004/48 14. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ir piemērojams tiesas izdevumiem, kas radušies lietas dalībniekiem saistībā ar kādā dalībvalstī celtu prasību atlīdzināt zaudējumus, kuri nodarīti ar citā dalībvalstī intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpuma novēršanai uzliktu arestu, ja saistībā ar minēto prasību par zaudējumu atlīdzināšanu rodas jautājums par šajā otrajā dalībvalstī pieņemta nolēmuma, ar kuru konstatēta šī aresta nepamatotība, atzišanu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 81 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) **Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzišanu un izpildi civillietās un komercietās 34. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka apstākļi, ka kādā dalībvalstī pieņemts nolēmums ir pretrunā Savienības tiesībām, nav pamats šo nolēmumu neatzīt citā dalībvalstī tādēļ, ka ar to esot pārkāpta šīs pēdējās valsts sabiedriskā kārtība, ja norādītā kļūda tiesību piemērošanā nav atzīstama par acīmredzamu tādas tiesību normas pārkāpumu, kura tiek uzskatīta par būtisku Savienības tiesību sistēmā un tātad arī tās dalībvalsts tiesību sistēmā, kurā atzišana prasīta, vai arī tādu tiesību pārkāpumu, kuras šajās tiesību sistēmās ir atzītas par pamattiesībām. Tas tā nav gadījumā, ja kļūda attiecas uz tādas tiesību normas piemērošanu kā Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmās direktīvas 89/104/EEK, ar ko tuvinā dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, kurā grozījumi izdarīti ar 1992. gada 2. maija Līgumu par Eiropas Ekonomikas zonu, 5. panta 3. punkts.**

Pārbaudot, vai, iespējams, pastāv acīmredzams valsts, kurā atzišana prasīta, sabiedriskās kārtības pārkāpums, šīs valsts tiesai ir jāņem vērā, ka, izņemot īpašus apstākļus, kuru dēļ ir pārāk sarežģīti vai neiespējami izmantot izcelsmes dalībvalstī pieejamos tiesību aizsardzības līdzekļus, attiecīgajām personām ir jāizmanto visi šajā dalībvalstī pieejamie tiesību aizsardzības līdzekļi, lai jau iepriekš novērstu šādu pārkāpumu;

- 2) **Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/48/EK par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu 14. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ir piemērojams tiesas izdevumiem, kas radušies lietas dalībniekiem saistībā ar kādā dalībvalstī celtu prasību atlīdzināt zaudējumus, kuri nodarīti ar citā dalībvalstī intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpuma novēršanai uzliktu arestu, ja saistībā ar minēto prasību rodas jautājums par šajā otrajā dalībvalstī pieņemta nolēmuma, ar kuru konstatēta šī aresta nepamatotība, atzišanu.**

[Paraksti]